

това отношение, че въобще Българети, споредъ военный откупъ, гледать кождото могатъ да смететь число то на ониха, които са достойни за военна служба.

Когато бѣхъ въ Батакъ, казаха ми, че брой тѣ на останали ти живи е 1300 души; послѣ чухъ да приказоватъ за 1781; азъ мисля, че са се избавили близу до 2000 души. Отъ това излиза, че 5—6,000 души са убити. Останали ти живи са изгубили всичко, што са имали, дори и дрѣхити си. Когато азъ отидохъ въ Батакъ, тии тогава зеха да се заврашгать, и мнозина се възползоваха отъ моето дохождане, та си дойдоха.

Жито то бѣше опште по поле то; то неможеше да се прибере, защото нѣмаха жгварски сѣчива. Всичкий добитѣкъ бѣше отгараѣъ. Най-важната работа, што боравеха Батачене, бѣше дѣски, които работеха изъ планината.

Отъ Батачене се искаше да платеть даване то за съспинани ти кѣшти и даване то за освобождение то отъ военна та служба на мъже ти, што бѣха избити. Два та тевтерга за събирание на даване то, които азъ видѣхъ, сборъ тѣ за недвижимий имотъ възлизаше на 64,767 гр., а за откупване то отъ военна та служба на 31,412. Пловдивский мотесарифинъ ми каза, че ако и да е извършена формалность та въ тевтергити за събирание то на даване то, пари нѣма да се зематъ. До край тѣ на 7-й септемврий правителство то не даваше волга да възне жито въ Батакъ, защото десетинната не била платена.

Останалити жители отъ Батакъ телеха отъ треска и отъ бѣгавица (дисендерия), природна сетнина отъ тѣхното положение; тии бѣха изложени на лютость та на климатъ тѣ и бѣха безъ храна. Освѣнь това, тии се боаха много отъ съсѣдити си мусулмане, и това не бѣше безъ причина, защото, когато азъ бѣхъ въ Батакъ, намбрихъ между пазачити на село то, редного на име хаджи Мехмедъ-Ибрахимъ, който обралъ пари ти отъ жителити тѣ върмето на клане то; таа сънго бѣше и другъ единакъ Бакашчи-Ахмедъ, нареченъ Медю, който билъ единакъ отъ главатарети на убийството при црѣквата.

Ахмедъ-ага Барутински, койго извърши клане то въ Батакъ, прина за награда нишанъ междидине и се въздигна на юзбалиский чинъ.

Въстание въ Сливненската областъ.

Въ край тѣ на марта нѣколко млади момци отъ Сливень, докачени отъ неправосѣдие и отъ подозрѣние отъ правителството, излизатъ въ планина на. Малко по малко тии станаха до 24 души. Тии, ако и да бѣха се повдигнали срещу правителството, нѣ не убиха никого, освѣнь единакъ бинбашца, който бѣше дошълъ да прави съ тѣхъ прѣговоръ. Тѣхъ прѣводждаше нѣкой си Иларионъ, който бѣше дошълъ отъ Одеса, нѣ не бѣше Русинъ; неговото родно мѣсто е Русе. Таа дружина се увеличи съ селане отъ Странжа и отъ Неново, нѣ на забиголиха на 7-й май съ 300 души редовна войска и нѣколко башибозуци, които бѣха събрани отъ околнити села по заповѣдъ на Одринский валиа.

Слѣдъ едно късо опирање, въстаницити се прѣдадоха. Селата Медвенъ и Жеравна се ограбиха. 35 души въстаницити се хванаха, мнозина се убиха и главити имъ се изложиха прѣдъ конакъ тѣ на управитель тѣ. Възбудени отъ тиа зрѣлишта, войницити отъ Сливненската фабрика за аби, убиха, на 10-й май, двама Българе на пазаръ тѣ и раниха редного до у-